

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 30 0 P 104015 22 Gž

Tuzla, 09.04.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija mr.sc. Emine Brkić, kao predsjednika vijeća, Admira Bišćića i Edite Velagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice N.N., iz S., koju zastupa punomoćnik Suad Kumrić, advokat iz Tuzle, protiv tuženog F.N., iz S., koga u žalbenom postupku zastupa punomoćnik Ilda Ibrić, advokat iz Srebrenika, radi utvrđenja bračne stečevine, vrijednost spora 87.500,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Srebreniku broj 30 0 P 104015 20 P od 29.09.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.04.2024. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Stranke se odbijaju sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude utvrđeno je da bračnu stečevinu tužiteljice i tuženog čini stan upisan u ZK uložak broj 3773 /el./ katastarska općina ..., broj parcele 284/6 EZ1U1J7, oznaka nekretnine suvlasnički dio od 98/1525 na nekretnini označenoj kao k.č. 284/6, povezano sa vlasništvom na posebnom dijelu zgrade stan broj ST 1/ 1 , dvosoban, na I spratu Lamele I, ukupne korisne površine 97,72 m², a koji se sastoji od dnevnog boravka, površine 98,00 m², te parking mjesto označeno kao k.p.broj:284/26, naziv parking, način korištenja: zemljište uz privrednu zgradu površine 10 m², parcela upisana u posjedovni list broj: 1524, katastarska općina .../upisana u ZK uložak broj: 598 /el/ kao k.č.broj 284/26, oznake: Parking: zemljište uz privrednu zgradu površine 10 m², katastarska općina .../, sa dijelom od po ½, te je tuženi dužan da trpi i dozvoli da se nakon pravomoćnosti ove presude u Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Srebreniku, u Zemljišnoknjižnom ulošku broj 3773. /el./ k.o. ... u "B' – vlasničkom listu, na stanu opisanom u stavu I izreke presude tužiteljica uknjiži sa dijelom 1/2, u roku od 30 dana od dana presuđenja.

Stavom drugim izreke, obavezan je tuženi da tužiteljici naknadi troškove postupka u iznosu od 8.010,15 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja do isplate, sve u roku od 30 dana od dana presuđenja.

Protiv navedene presude žali se tuženi iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku, te iz razloga navedenih u žalbi predlaže da se žalba tuženog uvaži, prvostepena presuda preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja, uz naknadu potraživanih troškova prvostepenog postupka tuženom, uključujući i troškove za sastav žalbe u iznosu od 1.115,00 KM ili da se ista ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužiteljica ističe da je ista neosnovana i predlaže da se u cijelosti odbije. Potražuje troškove sastava odgovora na tužbu u iznosu od 1.138,00 KM, uvećano za 25 %, a sve za 17 %, te troškove takse odgovora na žalbu po odluci suda.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi i razloga predviđenih odredbom člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP), ovaj sud je našao da žalba nije osnovana, iz sljedećih razloga:

Odlučujući u ovoj pravnoj stvari po postavljenom tužbenom zahtjevu tužiteljice za utvrđenje da bračnu stečevinu čini nekretnina –stan sa parking mjestom poblize naveden u stavu prvom izreke i da su stranke suvlasnici na istom sa dijelom od po 1/2, što je tuženi dužan priznati i trpiti da se tužiteljica sa odgovarajućim suvlasničkim dijelom upiše u zemljišnim knjigama, prvostepeni sud prihvata utvrđene činjenice da su parnične stranke zaključile brak 08.08.2008. godine i da njihova bračna zajednica još uvijek traje, da su nakon zasnivanja braka počeli da žive i rade u Nj., da su 2014. godine kupili sporni stan i parking mjesto u izgradnji, a da iz konačnog ugovora o udruživanju sredstava broj OPU-IP 16/20 od 06.01.2020. godine proizilazi da je kupoprodajna cijena istog 115.920,00 KM, da se na osnovu navedenog ugovora tuženi upisao u zemljišnim knjigama, kao vlasnik sa dijelom 1/1, da je tuženi 2014. godine prije kupovine predmetnog stana zajedno sa bivšom suprugom prodao devastirani stambeni objekat za iznos od 60.000,00 KM, da je od dijela tog novca dat avans za kupovinu stana, a da je uplatu daljnih rata za stan vršila M.J. i tužiteljica u različitim iznosima, dijelom iz primanja stranaka po osnovu radnog odnosa, iz dobiti koju su ostvarivali prodajom polovne robe i kredita koje je podizala tužiteljica, te da nije sporna 1/3 suvlasničkog dijela tužiteljice na ime bračne stečevine, a koji dio je tuženi priznao.

Prema razlozima datim u obrazloženju ožalbene presude može se zaključiti da je prvostepeni sud u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice, sa sadržinom kao u stavu prvom izreke, pri tome iznoseći pravilan stav da je zajednička namjera parničnih stranaka, kao bračnih partnera bila da kupe predmetni stan sa parking mjestom, radi čega isti predstavlja bračnu stečevinu u smislu odredbe člana 251. Porodičnog zakona FBiH („Službene novine FBiH“ broj 35/05, 41/05 i 31/14), bez obzira što je samo tuženi upisan kao vlasnik sa dijelom 1/1 predmetnog stana sa parking mjestom.

Po ocjeni ovog suda, a suprotno žalbenim navodima žalitelja, prvostepeni sud je izvedene dokaze po prijedlogu stranaka pravilno cijenio, kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi (član 8. ZPP), te je u obrazloženju ožalbene presude dao pravilne, iscrpne i jasne činjenične i pravne razloge kojima se rukovodio prilikom donošenja ožalbene presude kojom je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice, sa sadržinom kao u stavu prvom izreke (član 191. stav 4. ZPP).

Pravilnost iznesenog zaključka prvostepenog suda, a time i pravilnost ožalbene presude, tuženi ne može osporiti istrajavanjem na navodima isticanim i u prvostepenom postupku, da je predmetni sporni stan kupljen dijelom novčanim sredstvima koja predstavljaju posebnu imovinu tuženog i to iznosom od 71.000,00 KM naplaćenim prodajom devastiranog stambenog objekta koji je bio u suvlasništvu njega i bivše supruge H., jer za ove svoje tvrdnje tuženi u postupku koji je prethodio donošenju ožalbene presude nije predložio i izveo odgovarajuće dokaze, kako to pravilno nalazi i prvostepeni sud.

U situaciji kada iz utvrđenja prvostepenog suda slijedi, a što se ni žalbom tuženog ne dovodi u sumnju, da je tužiteljica za vrijeme trajanja bračne zajednice, ostvarenom plaćom, приходima od prodaje polovne robe i podizanjem kredita, doprinosila za podmirivanje potreba zajedničkog domaćinstva, pa i u periodu nakon što su preuzeli ključeve od predmetnog stana, po ocjeni ovog suda, predmetni stan, kada bi se i uzelo da je kupljen novčanim sredstvima tuženog, isti predstavlja bračnu stečevinu jer je kupljen za potrebe bračne zajednice, za vrijeme trajanja bračne i ekonomske zajednice. Ovakvo stanovište zauzeto je u Presudi Vrhovnog suda FBiH broj 33 0 P 015117 12 Rev od 11.06.2013. godine. S tim u vezi je irelevantno opširno žalbeno polemisanje kako je tuženi imao veća primanja od tužiteljice i kako je namjera stranaka uistinu bila da kupe manju nekretninu, ali obzirom da je tuženi imao sredstva od prodaje kuće koja je predstavljala njegovu posebnu imovinu,

tužiteljica je zahtjevala da kupe veću, luksuzniju i noviju nekretninu, kao i da je u ugovoru o udruživanju sredstava navedeno da stan predstavlja njegovu posebnu imovinu, a da tužiteljica nije ni zahtjevala da bude ugovorna strana.

Nadalje, tuženi tokom prvostepenog postupka, sem svog iskaza u svojstvu parnične stranke, nije ponudio odgovarajuće dokaze na okolnosti veće kupoprodajne cijene devastiranog stambenog objekta i spornog stana sa parking mjestom od naznačene u ugovorima o prodaji, a samim time i iznosa datog kao avans za kupovinu stana sa parking mjestom, pa se kod navedenog propusta tuženog nisu mogli ni prihvatiti navodi kako je devastirani stambeni objekat prodat za 200.000,00 KM, kada iz ugovora o prodaji proizilazi da je prodat za 60.000,00 KM, da je sporni stan sa parking mjestom kupljen za 170.000,00 KM, kada iz ugovora od 06.01.2020. godine proizilazi da je kupljen za 115.920,00 KM, kao i da je dat avans u iznosu od 71.000 KM, a ne u iznosu od 23.760,00 KM. Tuženi također nije dokazao da su supružnici, ugovorili da su suvlasnici u bračnoj stečevini suprotno odredbi člana 252. stav 1. Porodičnog zakona F BiH. Naime, da bi mogao meritorno odlučiti, sud je morao biti siguran u postojanje ili nepostojanje odlučnih činjenica, a navedeno pravilo o teretu dokazivanja iz člana 126. ZPP obavezuje sud da uzme za nedokazane one tvrdnje za čiju istinitost tuženi, koji se na te činjenice pozivao u svoju korist, nije predložio odgovarajuća dokazna sredstva, te nije dokazao činjenice koje predstavljaju stvarnu osnovu njegovih navoda isticanih tokom prvostepenog postupka, zbog čega je dužan trpiti posljedicu u vidu gubitka spora.

Ostali žalbeni prigovori nisu od odlučnog značaja na drugačiju odluku sa aspekta predmeta spora (član 231. ZPP), pa ih nema potrebe posebno obrazlagati.

Kako ne stoje razlozi žalbe, kao ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je žalbu tužene valjalo odbiti i prvostepenu presudu potvrditi primjenom odredbe člana 226. i 235. tačka 2. ZPP.

Tuženi nije uspio u žalbenom postupku, pa je valjalo primjenom odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, odbiti njegov zahtjev za naknadu troškova za sastav žalbe u iznosu od 1.115,00 KM.

Tužiteljici također ne pripadaju troškovi postupka koji se odnose na sastav odgovora na žalbu, budući da se ne radi o nužnim troškovima za uspjeh tužiteljice u ovom postupku u smislu čl. 387. st. 1. ZPP.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
mr.sc. Emina Brkić, s.r.